

Arrest

nr. 283 756 van 24 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker maakt het voorwerp uit van een koninklijk besluit tot uitzetting van 6 juli 2016, waarbij hij werd gelast het grondgebied te verlaten met verbod er gedurende 10 jaar terug te keren. Het door verzoeker tegen dit besluit ingestelde beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest van 18 mei 2017 met nr. 186 965. Het tegen dit arrest ingestelde cassatieberoep wordt door de Raad van State bij beschikking van 18 augustus 2018 met nr. 12.529 niet-toelaatbaar verklaard.

1.2. Op 17 juni 2019 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 27 juni 2019 dat verzoeker wordt uitgesloten van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bij arrest van 29 november 2019 met nr. 229 279 vernietigt de Raad evenwel deze beslissing.

1.4. Op 3 januari 2020 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister opnieuw dat verzoeker wordt uitgesloten van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 23 maart 2020 wordt deze beslissing ingetrokken.

1.5. Op 19 januari 2022 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn moeder met de Belgische nationaliteit. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 18 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19/01/2022 werd ingediend door:

Naam: [D.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde [A., T.], [...], in toepassing van artikel 40 ter van de vreemdelingenwet.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient betrokkene als onderdaan van een derde land niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst en verblijf in België (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016).

Betrokkene is tijdelijk van dit recht tot verblijf ontzegd, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een Koninklijk Besluit tot uitzetting genomen op 06/07/2016 door de toenmalige Staatssecretaris van Asiel en Migratie. Dit besluit werd hem betekend in de gevangenis van Hasselt op 18/07/2016 en is in werking getreden na zijn vrijstelling in de gevangenis op 10/11/2017.

In dit besluit is een inreisverbod van 10 jaar vervat. Het besluit is definitief geworden nadat het verzoekschrift tegen het besluit dd. 02/08/2016 door de RVV werd verworpen in zijn arrest met nummer 186.955 dd. 18/05/2017. Op 04/02/2018 heeft betrokkene de opheffing gevraagd, via zijn toenmalige advocaat, van het Besluit, maar heeft deze niet bekomen. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 11° van de vreemdelingenwet gezien hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken: betrokkene diende gevolg te geven aan het nog steeds van kracht zijnde inreisverbod.

Bovendien is een Ministerieel Besluit tot uitzetting, in tegenstelling tot een teruggrijving en een bevel om het grondgebied te verlaten dewelke onmiddellijke maatregelen betreffen, een veiligheidsmaatregel voor de toekomstige binnenkomst, verblijf en vestiging, tenzij de maatregel opgeschort of opgeheven werd; dat het feit geband te zijn gedurende een periode van 10 jaar een obstakel voor de administratie inhoudt om een toegang toe te staan of een machtiging tot verblijf te verlenen; dat de wetgever in casu voorzag dat de maatregel opgeschort / opgeheven dient te zijn teneinde de maatregel haar effect verliest, en zolang

de maatregel niet opgeheven werd, de administratie geen verblijf of vestiging kan toestaan (zie Raad van State, arrest n° 218401 van 09.03.2012);

In tegenstelling met het voorgaande zou betrokkene alsnog verblijf kunnen bekomen wanneer de aanvraag gezinshereniging zou primeren op het bestaan van het inreisverbod door te oordelen dat hem een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen op basis van de afhankelijkheidsrelatie met zijn Belgische moeder, in toepassing van het arrest C - 82/16 van het Hof van Justitie van 8 mei 2018. In ieder geval volstaat het louter bestaan van een gezinsband niet als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het gezinslid van wie hij afhankelijk is.

Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat zijn moeder buitengewoon afhankelijk zou zijn van betrokkene. Uit de aanvraag tot opheffing van het inreisverbod blijkt dat zijn moeder medische problemen heeft gehad en de hulp van haar zoon zou kunnen gebruiken, zowel op medisch als psychisch vlak, maar verder wordt dit niet gestaafd aan de hand van officiële bewijzen, zodat dit eerder een verklaring betreft. Bovendien heeft de moeder de Belgische nationaliteit, zodat zij aanspraak kan maken op gelijk welke medische voorziening die in België voorhanden is om haar de nodige begeleiding te voorzien, zodat een scheiding van betrokkene en zijn moeder geenszins nefast zou zijn voor zijn moeder. Daarnaast zou betrokkene zelf ook medische problemen hebben; hij diende op 17/06/2019 een aanvraag om machtiging in op basis van medische redenen (9 ter), dewelke nog hangende is. In hoeverre betrokkene dus omwille van medische redenen in België kan verblijven is dus nog onduidelijk.

Op grond van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat betrokkene geen afgeleid verblijfsrecht kan bekomen en dat het inreisverbod primeert op de aanvraag gezinshereniging dewelke dan ook wordt geweigerd in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 17 augustus 2022 een nieuwe beslissing waarbij verzoeker wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Een tegen deze beslissing ingediend beroep is hangende bij de Raad, gekend onder rolnr. 282 020.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschapselijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zijn synthesememorie vat verzoeker zijn middel samen als volgt:

“Eerste onderdeel,

1.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.

Gedaagde stelt dat verzoeker geen afgeleid verblijfsrecht kan bekomen op basis van art. 20 VWEU wegens het ontbreken van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn moeder, [A. T.], waarmee gezinshereniging werd aangevraagd.

Verzoeker is een familielid van een statische Belgische onderdaan. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 8 mei 2018, C-82/16 hierover het volgende geoordeeld (eigen onderlijning):

“47. Vooraf zij eraan herinnerd dat artikel 20 VWEU volgens vaste rechtspraak van het Hof aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat heeft, de hoedanigheid van burger van de Unie verleent, die de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (zie met name arresten van 20 september 2001, Grzelczyk, C-184/99, EU:C:2001:458, punt 31; 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 41, en 13 september 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 69 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

48. Het burgerschap van de Unie verleent iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (arrest van 13 september 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 70 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

49. In die context heeft het Hof geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tenen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd (arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 45, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 61).

50. De Verdragsbepalingen inzake het Unieburgerschap verlenen daarentegen geen autonome rechten aan onderdanen van een derde land. De eventuele rechten van onderdanen van derde landen zijn immers geen persoonlijke rechten van deze derdelanders, maar rechten die zijn afgeleid van die welke de burger van de Unie geniet. De doelstelling en de rechtvaardiging van deze afgeleide rechten berusten op de vaststelling dat de niet-erkenning van die rechten met name het recht van vrij verkeer van de Unieburger aantast (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 62 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

51. In dit verband heeft het Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd (zie in die zin arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punten 43 en 44, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 63).”

Die bijzondere situaties worden door het Hof van Justitie als volgt omschreven:

“52. De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie in die zin arresten van 15 november 2011, Dereci e.a., C-256/11, EU:C:2011:734, punten 65-67; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 56, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 69).

(...)

64. In dit verband zij erop gewezen dat de beroepen die in de hoofdzaken zijn ingesteld door respectievelijk K. A., M. Z. en B. A., betrekking hebben op verblijfsaanvragen met het oog op gezinshereniging die zijn ingediend door meerderjarige derdelanders, van wie de eveneens meerderjarige vader of partner Belgisch staatsburger is. De beroepen die in de hoofdingen zijn ingesteld door M. J., N. N. N., O. I. O. en R. I., hebben daarentegen betrekking op verblijfsaanvragen met het oog op gezinshereniging die zijn ingediend door meerderjarige derdelanders van wie het kind een minderjarige Belgische staatsburger is.

65. Wat de hoofdzaken betreft waarin K. A., M. Z. respectievelijk B. A. de verzoekende partij is, moet om te beginnen worden onderstreept dat volwassenen - anders dan minderjarigen, a fortiori wanneer dat kinderen van jonge leeftijd zijn, zoals de Unieburgers in de zaak die heeft geleid tot het arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09, EU:C:2011:124) - in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is ”

Uit voorgaande volgt dat aan derdelanders uitzonderlijk een afgeleid verblijfsrecht kan worden toegekend, indien een weigering ervoor zou dat de Unieberger noodzaak zou zijn de Unie in zijn geheel te verlaten. Deze noodzaak dient zijn oorsprong te vinden in een afhankelijkheidsrelatie tussen de derdelander en de statische Unieburger in kwestie. Een inreisverbod mag niet van invloed zijn op de beoordeling van de vraag of er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie bij de toepassing van art. 20 VWEU (Conclusie A.Gen., E. Sharpston, 26 oktober 2017, C-82/16, punt 66).

De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, een bron van Unierecht.

De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

3.

De bestreden beslissing weigert het verzoek voor gezinshereniging met oog op het verblijf van verzoeker voor meer dan drie maanden. Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van dergelijke afhankelijkheidsrelatie die een afgeleid verblijfsrecht kan rechtvaardigen.

Gedaagde stelt dat van dergelijke afhankelijkheid geen sprake is en stelt dat de moeder van gedaagde op medisch en psychisch vlak hulp kan gebruiken van haar zoon. Daarnaast stelt gedaagde dat de moeder voor dergelijke hulp beroep kan doen op de Belgische medische voorzieningen, waardoor de scheiding tussen verzoeker en zijn moeder geenszins nefast is.

Er is inderdaad nog geen definitief besluit over de medische toestand van verzoeker. Het verzoek tot machtiging op basis van medische redenen ingediend d.d. 17.06.2019 is nog steeds hangende. Gedaagde houdt evenwel onvoldoende rekening met de persoonlijke situatie van verzoeker die blijkt uit de aanvraag tot opheffing van het inreisverbod.

Verzoeker stelt echter dat er wel sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsband die een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt.

De medische toestand van verzoeker vereist begeleiding van zijn moeder en medische zorg. Verzoeker is niet in staat om alleen te leven. Dit werd vastgesteld door dr. [P.D.] op 7 juli 2021 (Stuk 2). Dit verslag werd ook medegedeeld aan gedaagde in het kader van de procedure 9ter. Hij is al meerdere malen opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis. Daarnaast is hij ook voor 66% arbeidsongeschikt verklaard, waardoor hij werd erkend als een persoon met een handicap.

Bijkomend dient ook gewezen te worden op de medische situatie van verzoeker zijn moeder. Gedaagde acht deze situatie onvoldoende om een afhankelijkheidsrelatie in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie vast te stellen.

Deze medische situatie dient echter in samenhang te worden gezien met de afhankelijkheidsrelatie die reeds bestaat vanuit de medische en psychische situatie van verzoeker zelf. In die zin versterkt de situatie van de moederde afhankelijkheidsrelatie die er bestaat tussen verzoeker en zijn moeder, wat eveneens de gezinsband is die aan de basis ligt van het verzoek tot gezinshereniging. De moeder van verzoeker lijdt namelijk aan verschillende medische problemen, waaronder rugproblemen en knie artrose. Zijn moeder wijst er ook op dat zij de hulp van haar zoon erg nodig heeft. Verzoeker en zijn moeder hebben elkaar dus nodig, en bevinden zich in een bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

Hieraan gekoppeld, dient benadrukt te worden dat verzoeker op dit moment geen familie heeft in Marokko. Hij is reeds 13 jarige leeftijd in België. Verzoeker is afkomstig uit een gezin van zeven kinderen, die allen over de Belgische nationaliteit bezitten. In Marokko heeft verzoeker geen huisvesting en geen ondersteuning, wat gezien zijn medische toestand vereist is.

Klaarblijkelijk is er sprake van een afhankelijkheidsrelatie, die ervoor zou zorgen dat zijn moeder de Unie dient te verlaten indien verzoeker geen verblijfsrecht wordt toegekend. Verzoeker is afhankelijk van de zorg en steun van zijn moeder en familie. Gelet op het feit dat er geen enkele familiale omkadering is voor

hem in Marokko, en gelet op het feit dat verzoeker werd erkend als een persoon met een handicap, bestaat er een bijzondere situatie in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Bij de beoordeling van het recht op een afgeleid verblijfsrecht, dient rekening gehouden te worden met het recht op gezinsleven zoals neergelegd in art. 8 EVRM ver(HvJ 13 september 2016, Rendon Marin, C-164/14, punt 81) en meer algemeen met het evenredigheidsbeginsel (HvJ C-165/14, Subdelegacion, punt 47). Verzoeker woont reeds lange tijd in België, en zijn familie, waarmee hij een gezinscel vormt, bevindt zich eveneens in België. Het niet-toekennen van het afgeleid verblijfsrecht, zorgt niet alleen voor een onevenredige, ernstige aantasting van het effectieve genot van de uit de status van Unieburger voortvloeiende rechten voor de moeder, maar bezorgt zowel verzoeker als zijn moeder een ernstig nadeel voor het gezinsleven.

Door de afhankelijkheidsrelatie, zou aan het nuttig effect van het burgerschap van de Unie van de moeder afbreuk worden gedaan indien verblijf voor verzoeker zou geweigerd worden. Dergelijke beslissing zou ook ingaan tegen het recht op gezinsleven en het evenredigheidsbeginsel. Zij zou namelijk wegens deze afhankelijkheidsrelatie verzoeker moeten vergezellen en het grondgebied moeten verlaten (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punten 65-67, HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., punt 69).

REPLIEK:

Gedaagde stelt in de nota dat verzoeker niet gerechtigd is omwille van medische redenen in het Rijk te verblijven en dat anderzijds de moeder zonder verzoeker in het Rijk kan verblijven.

Gedaagde vergeet hierbij te vermelden dat er pas na het nemen van de bestreden beslissing een beslissing werd genomen inzake de aanvraag 9ter van verzoeker. Aanvraag 9ter die overigens al het voorwerp uitmaakte van een arrest tot vernietiging van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gedaagde kan dus niet voorhouden dit aspect grondig te hebben bekeken vooraleer de bestreden beslissing te hebben gemaakt daar zij pas op 17.08.2022 een beslissing heeft genomen inzake deze aanvraag 9ter. Overigens maakt deze beslissing opnieuw het voorwerp uit van een verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker meent dan ook dat gedaagde tracht de bestreden post factum aanvullend te motiveren wat zij niet vermag te doen.

Ondergeschikt, tweede onderdeel,

1.

Gedaagde stelt dat verzoeker geen verblijfsrecht op basis van art. 40ter Vreemdelingenwet kan bekomen door een voor hem geldend inreisverbod.

Art. 40ter Vreemdelingen luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Met betrekking tot de looptijd van een inreisverbod, oordeelde het Hof van Justitie in zijn arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, als volgt (eigen onderlijning):

45. Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

46. Voor deze vaststelling is steun te vinden in de opzet van richtlijn 2008/115.

47. In dit verband moet erop worden gewezen dat in deze richtlijn - blijkens de in de punten 43 en 44 van dit arrest aangehaalde bepalingen, alsmede blijkens met name overweging 6, artikel 6, leden 1 en 6, artikel 8, leden 1 en 3, artikel 11, lid 3, eerste alinea, en artikel 12, lid 1, ervan - een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds het terugkeerbesluit en het eventuele verwijderingsbesluit en anderzijds het inreisverbod.

48. Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkeneen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 7, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten

overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast.

49. Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3. van richtlijn 2008/115. wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

50. Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt.

Lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01-C-403/01, Jurispr. blz. 18835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07-C-380/07, Jurispr. blz. 1-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. 1-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C106/89, Marleasing, par. 8).

2.

Gedaagde stelt dal verzoeker door het aan hem opgelegde inreisverbod niet voldoet aan de voorwaarden van art. 40ter Vreemdelingenwet, en dat dit inreisverbod definitief is geworden nadat het verzoekschrift tot opheffing van dit inreisverbod werd verworpen bij besluit van 02.08.2016 door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen.

Op basis van de rechtspraak van het Hof van Justitie, brengt het inreisverbod pas rechtsgevolgen teweeg vanaf de daadwerkelijke terugkeer naar het herkomstland (HvJ 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punt 49). Deze rechtspraak werd door het Hof recent bevestigd in zijn arrest van 17 september 2020, J.Z., C-806/16). Hierin oordeelde het Hof het volgende:

32. In de punten 45 tot en met 51 van het arrest van 26 juli 2017, Ouhrami (C-225/16, EU:C:2017:590), waarvan de verwijzende rechter zich afvraagt wat de strekking is, heeft het Hof in wezen opgemerkt dat uit de uitdrukking „inreisverbod”, de bewoordingen van artikel 3, punten 4 en 6, van richtlijn 2008/115 en de bewoordingen en het doel van artikel 11, lid 1, alsmede uit de opzet van de richtlijn - waarin een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen het terugkeerbesluit en een eventueel verwijderingsbesluit, enerzijds, en het inreisverbod, anderzijds - voortvloeit dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal kan terugkeren op het grondgebied van de lidstaten. Voor het ingaan van een dergelijk verbod wordt dus verondersteld dal de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

33. Daaruit volgt dal het illegale verblijf van een onderdaan van een derde land tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas rechtsgevolgen teweegbrengt vanaf het tijdstip dat die onderdaan het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaat.

Bijgevolg kan het inreisverbod de aanvraag voor gezinshereniging van verzoeker niet in de weg staan, aangezien er sprake is van blijvend verblijf. Verzoeker heeft in casu het Belgisch grondgebied niet verlaten en is niet teruggekeerd naar het herkomstland.

Ondergeschikt, derde onderdeel,

1.

Volgens gedaagde staat het inreisverbod een aanvraag tot gezinshereniging in de weg.

Met dienaangaande merkt verzoeker op dat er hier sprake is van een discriminatie van een statische Belgische onderdaan tegenover een Unieburger die wel gebruik gemaakt heeft van het vrij verkeer.

Wanneer er sprake is van gezinshereniging van een Unieburger die gebruik heeft gemaakt van het vrij verkeer verwant in neerdalende lijn met een reisverbod, is de weigeringsmogelijkheid voor de gezinshereniging op basis van dit inreisverbod aanzienlijk beperkter.

In het geval van een familielid van een burger van de Unie, kan het inreisverbod namelijk gezinshereniging enkel in de weg staan in geval dit inreisverbod werd afgeleverd op basis van redenen van openbare orde (RvV 6 september 2021, nr. 260.227).

Aldus worden aan familieleden van een Belgische onderdaan niet dezelfde rechten toegekend als die toekomen aan de familieleden van onderdanen van andere lidstaten van de Europese Unie. De beperkte weigeringsgrond voor een aanvraag tot gezinshereniging door de aanwezigheid van een inreisverbod, geldt namelijk niet voor een statische Belgische onderdaan.

Beide categorieën bevinden zich evenwel in een voldoende vergelijkbare situatie (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.48-49.).

2.

Om het verschil in behandeling tussen personen in dergelijke vergelijkbare situatie te verantwoorden in het licht van art. 10 en 11 Gw, is het louter verwijzen naar het nakomen van de internationale verbintenissen door de staat onvoldoende om het verschil te verantwoorden (EHRM 6 november, Hode en Abdi t. VK, §55).

De doelstellingen van de regeling voor familieleden van unieburgers in art. 40bis Vreemdelingenwet en de regeling voor familieleden van Belgische onderdanen in art. 40ter Vreemdelingenwet, verschillen van elkaar. De verleende rechten aan familieleden van Unieburgers, zijn verbonden aan de uitoefening van het recht van vrij verkeer (HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 68). De regeling voor gezinshereniging zijn verbonden aan de doelstelling van de wetgever om de migratiestromen te beheersen (Parl. St. Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, 166).

Dit onderscheid in doelstellingen, rechtvaardigt echter niet dat er op een andere manier rekening wordt gehouden met een inreisverbod van een familielid van een statische Unieburger. Deze doelstellingen worden met name reeds bewerkstelligt door het onderscheid in opgelegde voorwaarden voor gezinshereniging zelf. De voorwaarden van gezinshereniging met een statische Belgische onderdaan, trachten namelijk te voorkomen dat het sociale zekerheidssysteem overbelast zou geraken (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punten B.52.2. en B.52.3.).

Bij de beoordeling of het verschil in behandeling gerechtvaardigd kan worden, moet eveneens rekening gehouden worden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd door art. 22 GW en art. 8 EVRM. Art. 14 EVRM verbiedt met name elke discriminatie in het genot van de door het Verdrag gewaarborgde rechten, met inbegrip van het recht op gezinsleven.

Zoals reeds voorgaand gesteld, woont verzoeker reeds lange tijd in België met zijn moeder en de rest van zijn familie, waarmee hij een gezinscel vormt. Hij heeft geen familie meer in zijn land van herkomst. Een terugkeer zou dus ongetwijfeld een onevenredig ernstig nadeel teweegbrengen voor het gezinsleven van verzoeker.

Gelet op het voorgaande, zorgt het verschil in behandeling voor onevenredige gevolgen. Het verschil in behandeling kan niet gerechtvaardigd worden door de beoogde doelstelling. Daarenboven wordt het recht op gezinsleven door het verschil in behandeling onevenredig beperkt. Zulks is niet in overeenstemming met art. 10 en 11 Gw., in samenlezing met art. 22 GW."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat deze pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, zodat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het is aange-wezen de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing heeft geduid dat verzoeker geen recht op verblijf, op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan laten gelden omdat hij het voorwerp

uitmaakt van een koninklijk besluit tot uitzetting en omdat niet blijkt dat er een zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn Belgische moeder bestaat dat een afgeleid verblijfsrecht zoals bedoeld in het arrest K.A. van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 8 mei 2018 (C-82/16) zou moeten worden toegekend. De bestreden beslissing geeft de motieven van het afhankelijkheidsonderzoek weer. Deze motivering laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de (formele) motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.3. Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 20 van het VWEU.

2.5. Op 19 januari 2021 diende verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van zijn Belgische moeder. Deze gezinshereniging wordt geregeld in artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is het antwoord op deze aanvraag. Verweerder weigert in hoofdzaak om verzoekers verblijfsaanvraag in te willigen omdat hij het voorwerp uitmaakt van een koninklijk besluit tot uitzetting van 6 juli 2016, waarbij hij werd gelast het grondgebied te verlaten met verbod er gedurende 10 jaar terug te keren.

2.6. De Raad merkt vooreerst op dat niet wordt betwist dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een koninklijk besluit tot uitzetting van 6 juli 2016. Dit besluit trad, overeenkomstig zijn artikel 2, in werking op de datum van invrijheidstelling van verzoeker, dit is op 10 november 2017. Dit impliceert dat verzoeker actueel onder verbod staat om het Belgische grondgebied te betreden en hier te verblijven. Dit koninklijk besluit tot uitzetting dient te worden beschouwd als een inreisverbod in de zin van de Terugkeerrichtlijn, waarvan de bepalingen uiterlijk op 24 december 2010 dienden te worden omgezet in nationale wetgeving.

In artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn wordt het inreisverbod gedefinieerd als *“een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”*. Deze bepaling is omgezet in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, dat het inreisverbod omschrijft als *“een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*. De artikelen 74/11 en 74/12 van de Vreemdelingenwet, ter omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, hebben respectievelijk betrekking op het opleggen dan wel het opheffen of opschorten van een inreisverbod.

2.7. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder niet kon verwijzen naar het koninklijk besluit tot uitzetting omdat hij nooit gevolg gaf aan dit besluit en dat verweerder door dit toch te doen de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft miskend. In eerste instantie wijst de Raad erop dat in artikel 2 van dit koninklijk besluit uitdrukkelijk is bepaald dat het in werking trad op de datum van invrijheidstelling van verzoeker. Daarnaast moet worden geduïd dat het Hof van Justitie in het arrest C-82/16 geen onderscheid maakt naargelang een derdelander wel of niet gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en verwijst naar de situatie waarbij *“een inreisverbod is uitgevaardigd”* (cf. HvJ 8 mei 2018, C-82/16, § 62). Verzoekers betoog inzake het arrest C-225/16 van het Hof van Justitie van 26 juli 2017 is niet dienend, aangezien in dit arrest enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop het inreisverbod is

uitgevaardigd, dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten, of vanaf enig ander tijdstip. Uit het voormeld arrest C-225/16 kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten (cf. RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653). In het arrest C-806/18 van het Hof van Justitie van 17 september 2020, dat verzoeker ook aanvoert, wordt aangegeven dat een vreemdeling slechts kan worden bestraft wegens een schending van het inreisverbod wanneer hij eerst aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. In dit arrest kan niet worden gelezen dat verweerder in een situatie zoals in casu, waarbij hij een beslissing moet nemen omtrent een verblijfsaanvraag, niet in aanmerking kan nemen dat de aanvrager is onderworpen aan een inreisverbod.

2.8. Verzoeker weerlegt de beoordeling van verweerder niet dat om het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te kunnen genieten, niet enkel moet zijn voldaan aan de verblijfsvoorwaarden in deze wetsbepaling, maar de aanvrager ook moet beschikken over het recht op binnenkomst in België en deze dus niet het voorwerp mag uitmaken van een geldig inreisverbod.

2.9. Verzoeker verwijst verder naar het reeds aangehaalde arrest K.A. e.a. van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 (C-82/16). Hij betoogt dat er wel degelijk sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in dit arrest.

210. In voormeld arrest heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Terugkeerrichtlijn, meer specifiek de artikelen 5 en 11 ervan, *“aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”*. Het Hof heeft wel benadrukt dat steeds moet worden onderzocht of artikel 20 van het VWEU zich niet verzet tegen de voormelde praktijk en heeft tevens aangegeven in welke gevallen voormelde bepaling, ondanks het bestaan van een inreisverbod, toch een beletsel kan vormen om te weigeren een verblijfsaanvraag in functie van een burger van de Unie in aanmerking te nemen. Meer bepaald wordt gesteld *“dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd”*. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen de betrokken derdelander uitgevaardigde inreisverbod opheffen of schorsen.

2.11. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich heeft willen conformeren aan deze rechtspraak. Hij heeft, met betrekking tot deze rechtspraak en artikel 20 van het VWEU, geoordeeld als volgt:

“In tegenstelling met het voorgaande zou betrokkene alsnog verblijf kunnen bekomen wanneer de aanvraag gezinshereniging zou primeren op het bestaan van het inreisverbod door te oordelen dat hem een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen op basis van de afhankelijkheidsrelatie met zijn Belgische moeder, in toepassing van het arrest C-82/16 van het Hof van Justitie van 8 mei 2018. In ieder geval volstaat het louter bestaan van een gezinsband niet als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het gezinslid van wie hij afhankelijk is.

Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat zijn moeder buitengewoon afhankelijk zou zijn van betrokkene. Uit de aanvraag tot opheffing van het inreisverbod blijkt dat zijn moeder medische problemen heeft gehad en de hulp van haar zoon zou kunnen gebruiken, zowel op medisch als psychisch vlak, maar verder wordt dit niet gestaafd aan de hand van officiële bewijzen, zodat dit eerder een verklaring betreft. Bovendien heeft de moeder de Belgische nationaliteit, zodat zij aanspraak kan maken op gelijk welke medische voorziening die in België voorhanden is om haar de nodige begeleiding te voorzien, zodat een scheiding

van betrokkene en zijn moeder geenszins nefast zou zijn voor zijn moeder. Daarnaast zou betrokkene zelf ook medische problemen hebben; hij diende op 17/06/2019 een aanvraag om machtiging in op basis van medische redenen (9 ter), dewelke nog hangende is. In hoeverre betrokkene dus omwille van medische redenen in België kan verblijven is dus nog onduidelijk.”

2.12. De vraag rijst of verweerder op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat geen sprake is van een band van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn moeder waardoor deze laatste feitelijk dreigt te worden gedwongen het gehele grondgebied van de Europese Unie te verlaten.

2.13. In dit verband betoogt verzoeker dat zijn persoonlijke situatie onvoldoende in rekening is gebracht. Hij wijst op zijn medische toestand die volgens hem maakt dat hij begeleiding van zijn moeder nodig heeft. Hij stelt dat hij niet in staat is alleen te leven en hij werd erkend als persoon met een handicap. Hij verwijst hiervoor naar de vaststellingen in een medisch attest van 7 juli 2021, zoals dit voorlag in de verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij merkt op dat over zijn medische toestand nog geen definitief besluit is genomen. Hij benadrukt verder dat hij sinds 13-jarige leeftijd in België verblijft en hij geen familie meer heeft in Marokko. Nog wijst hij op de medische situatie van zijn moeder die verschillende medische problemen heeft, waaronder rugproblemen en knieartrose. Hij betoogt dat er op basis van deze gegevens wel degelijk sprake is van een bijzondere en wederzijdse afhankelijkheidsband, waardoor zijn moeder zal worden verplicht om het grondgebied van de Europese Unie te verlaten indien hij hier niet langer kan verblijven.

2.14. Verweerder repliceert in dit verband in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“Er moet bij de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging inderdaad worden nagegaan of de derdelander al dan niet recht heeft op een afgeleid verblijfsrecht op grond van art. 20 VWEU (op basis van de richtlijnen die het HvJ vooropstelt).

Uit het arrest van het Hof van Justitie K.A. tegen België blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat art. 20 VWEU (in welbepaalde gevallen) een afgeleid verblijfsrecht opent:

§ 51: In dit verband heeft het Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin [...] niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoot zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd [...].

§ 54: In dit verband is het weliswaar een zaak van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties als bedoeld in punt 51 van het onderhavige arrest krachtens artikel 20 VWEU aan de derdelander moet toekomen [...].

§ 78: In dit verband zij eraan herinnerd dat het verblijfsrecht dat op grond van artikel 20 VWEU toekomt aan derdelanders die familielid van een burger van de Unie zijn, een afgeleid verblijfsrecht is dat tot doel heeft de vrijheden van verkeer en verblijf van de Unieburger te beschermen [...].

§ 89: Voorts zij eraan herinnerd dat het recht van verblijf in de gastlidstaat dat de derdelander die een familielid van een Unieburger is, aan artikel 20 VWEU ontleent, rechtstreeks uit dit artikel voortvloeit en niet onderstelt dat de derdelander reeds in het bezit is van een andere verblijfstitel voor het grondgebied van de lidstaat in kwestie. Daarbij komt dat het voordeel van dat verblijfsrecht aan die derdelander moet toekomen zodra de afhankelijkheidsverhouding tussen hem en de Unieburger ontstaat, zodat hij vanaf dat moment en zolang die afhankelijkheidsverhouding voortduurt, niet kan worden geacht illegaal op het grondgebied van de lidstaat in kwestie te verblijven in de zin van artikel 3, punt 2, van richtlijn 2008/115. Dergelijk afgeleid verblijfsrecht geldt op voorwaarde dat:

- Er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen de EU-burger en de derdelander dat de weigering om aan die derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen, tot gevolg zou hebben dat de EU-burger feitelijk gedwongen wordt de Unie te verlaten. Of dat het geval is, moet beoordeeld worden volgens de instructies van het HvJ, en moet anders beoordeeld worden naargelang de EU-burger minderjarig of meerderjarig is (§§63-76);

- Er geen sprake is van strafbare feiten, op basis waarvan kan worden vastgesteld dat de derdelander een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of openbare veiligheid. Het HvJ wijst er wel op dat die begrippen strikt moeten worden opgevat (§91), dat die bedreiging concreet per geval moeten worden beoordeeld (§§93-94) en dat bijzondere aandacht moet worden geschonken aan het familie- en gezinsleven en het hoger belang van het kind (§90). Het HvJ wijst er ook op dat niet zonder meer kan worden verwezen naar de redenen die ten grondslag liggen aan het

inreisverbod; of er al dan niet een dergelijke bedreiging bestaat moet beoordeeld worden op het ogenblik dat de aanvraag gezinshereniging wordt ingediend (§96).

Men zou aldus kunnen stellen dat zelfs indien er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie op basis waarvan een afgeleid verblijfsrecht zou moeten toegekend worden, quod non in casu, dit element nog steeds niet

In casu werd onderzocht of verzoekende partij al dan niet de vereiste afhankelijkheidsrelatie aantoont t.a.v. de referentiepersonen.

In de bestreden beslissing werd dienaangaande gemotiveerd als volgt:

[...]

Verzoeker is niet gerechtigd om omwille van zijn medische redenen in België te verblijven en anderzijds kan de moeder van verzoeker voor haar medische problemen begeleid worden in België zonder dat de aanwezigheid van haar zoon (verzoeker) hierbij nodig is.

Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat zijn moeder verder zou kunnen verblijven in België. Hij ontkent niet dat hij contact kan houden via de moderne communicatiemiddelen, dat zijn gezin hem kan komen bezoeken, dat hij zijn gezin financieel kan ondersteunen en dat zijn partner hulp en opvang kan bekomen in België en dat het welbevinden en de ontwikkeling van de kinderen kunnen gevrijwaard worden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker, die thans geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Het is alvast niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoeker niet aantoont dat hij een afgeleid verblijfsrecht kan laten gelden.

[...]

2.15. Inzake de medische situatie van verzoekers moeder stelt verweerder in zijn beslissing vast dat geen officiële bewijzen voorliggen dat de moeder in die mate afhankelijk is van verzoeker dat zij, indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst, eveneens zal worden gedwongen het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Verweerder wijst er ook op dat de moeder als Belgische onderdaan aanspraak kan maken op gelijk welke medische voorziening die in België voorhanden is om in de nodige begeleiding te voorzien. Met zijn uiteenzetting geeft verzoeker weliswaar aan dit anders te beoordelen, maar hij toont niet aan dat de voormelde beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

2.16. Verweerder erkent in zijn beslissing verder dat verzoeker zelf ook medische problemen heeft en hij hiervoor een verblijfsaanvraag in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende. In dit verband stelt verweerder vast dat deze aanvraag nog hangende is en het momenteel nog onduidelijk is in hoeverre verzoeker omwille van medische redenen in België kan verblijven.

Het door verzoeker aangehaalde attest van dr. P.D. van 7 juli 2021 is voorhanden in het administratief dossier. Hierin is er, onder meer, sprake van dat verzoeker omwille van zijn psychiatrische problematiek niet alleen kan leven en de aanwezigheid van familieleden voor hem altijd noodzakelijk is. De arts wijst erop dat dit een terugkeer naar het land van herkomst problematisch maakt, onder meer omdat verzoeker in dit land geen familie meer heeft.

Samen met verzoeker stelt de Raad vast dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen voldoende zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de mate waarin de psychische gezondheidsproblemen van verzoeker van aard zijn dat deze ertoe kunnen leiden dat zijn moeder feitelijk zal worden verplicht om samen met verzoeker het gehele grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Er blijkt niet dat verweerder, op basis van de hem gekend zijnde gegevens zoals voorhanden in het administratief dossier, hieromtrent een duidelijk standpunt heeft ingenomen. Hij stelt in dit verband slechts vast dat het actueel nog onduidelijk is wat de uitkomst van verzoeksters verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zal zijn, maar hiermee blijkt niet dat hij concreet het bestaan van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn moeder in de zin van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, dit omwille van de eigen medische problemen van verzoeker, is nagegaan.

2.17. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 20 van het VWEU wordt aangetoond.

2.18. Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan wat voorafgaat. Inzake de medische problemen van verzoeker stelt verweerder dat hij, na het nemen van de bestreden beslissing, de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft afgewezen. Niet enkel dateert deze beslissing van na het nemen van de bestreden beslissing, ook dringt de vaststelling zich op dat deze beslissing steunt op de vaststelling dat verzoeker moet worden uitgesloten van het voordeel van dit wetsartikel, zonder een inhoudelijke beoordeling van de medische problematiek. Uit deze beslissing kan dus nog steeds geen beoordeling blijken of verzoekers moeder gelet op de psychiatrische problematiek van verzoeker feitelijk zal worden gedwongen om het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Het verdere betoog van verweerder dat verzoeker “[niet] ontkent dat hij contact kan houden via de moderne communicatiemiddelen, dat zijn gezin hem kan komen bezoeken, dat hij zijn gezin financieel kan ondersteunen en dat zijn partner hulp en opvang kan bekomen in België en dat het welbevinden en de ontwikkeling van de kinderen kunnen gevrijwaard worden” is verder vreemd aan de eigenlijke motivering van de bestreden beslissing. Hierin is er immers geen sprake van een dergelijke motivering. Ook blijkt niet dat verzoeker een partner en kinderen heeft. Hiermee wordt trouwens andermaal niet concreet ingegaan op de vraag van de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn moeder omwille van verzoekers psychische problemen.

2.19. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van het middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS